

A dramatic illustration of a dragon breathing fire over a castle. The dragon is depicted in a dark, fiery color palette, with its mouth wide open, exhaling a powerful stream of orange and yellow flames. The dragon's body is coiled, and its wings are partially visible. In the background, a dark, silhouetted castle with multiple towers and spires sits atop a hill. The entire scene is set against a backdrop of swirling fire and a dark, ominous sky. The overall mood is intense and epic.

PAVEL
MOTEJLEK

TEMNÉ DUŠE

příběh o válečníkovi,
trpaslících a lidské
honbě za mocí

PAVEL MOTEJLEK

TEMNÉ DUŠE

příběh o válečníkovi, trpaslících
a lidské honbě za mocí

slovo na úvod

Milí čtenáři, než začnete číst první řádky mé knihy, mám potřebu něco málo vám sdělit. U mé první knihy jsem chtěl sám sobě dokázat, že jsem schopen napsat román, který si někdo s chutí přečte. Samozřejmě, že jsem chtěl, až jednou nastane můj čas odejít z tohoto světa, aby po mně něco zůstalo. Mohu vám říci, že je to skvělý pocit vidět vlastní knihu na pultech obchodů a potkat někoho, kdo vám řekne, abyste psal dál.

U nové knihy jsou mé motivy jiné. Jsem vášnivý milovník fantasy literatury a počítačových RPG her a chtěl jsem být součástí tohoto světa. Kniha je tedy poděkováním a vzdáním holdu všem těm nádherným knihám a hrám o trpaslicích, elfech, udatných rytířích, dracích a bezpočtu dalších fantasy tvorů a postav. Hlavní hold jsem chtěl vzdát hře Dark souls, která byla prvním impulzem k napsání této knihy. Předkládám vám mé zpracování fantasy světa s trpaslíky, udatnými bojovníky a draky a velice doufám, že se budete alespoň trochu při čtení mé knihy bavit.

autor

Temné duše

V pradávných dobách, ještě tisíce let před příchodem člověka, v dobách, kdy na tomto světě vládli démoni a děsivá monstra, se zrodil tvor, který měl nastolit rovnováhu mezi světlem a temnotou. Stvoření podobné ohromnému plazu, ale s lidskýma rukama. Byl vybaven myslí, která překonala i mozek člověka. To z něho udělalo nejmocnější bytost na této planetě. Tvora, který nechal vzniknout člověka. Ale uběhla neskutečně dlouhá doba, než člověk konečně dostal šanci postavit se temnotě a začít tvořit dějiny světa.

Vládce rovnováhy ležel na nejvyšším nádvoří impozantního hradu ukryt před zraky lidí a vychutnával si žár posledních slunečních paprsků před nástupem noci. Znenadání ho vyrušilo něco, co zabránilo, aby teplo mohlo prostupovat jeho prastarým tělem.

Krví zalitá obloha rámovala černé hradby, věže starobylého hradu i jeho podhradí. Slunce, strůjce této scenérie, pomalu mizelo za vzdálenými horami, když se na obloze objevil velký, tmavý stín, který ho na krátký okamžik zakryl. Skvrna se rychle přibližovala. Velice brzy bylo možno ve vzduchu spatřit, jak se mění v obrovské zvíře. Byl to obludný, nemilosrdný tvor, který za svůj dlouhý život načerpal velké množství zkušeností, jak škodit lidem. Měl hlavu posetou výrůstky připomínajícími rohy pekelníků a tlamu plnou smrtících zubů. Jeho ohromné tělo a křídla byly kryty vrstvou šupin tak tvrdých, že zastavily jakýkoli šíp útočníků. Ocas byl tak pevný, že jím dokázal rozbít kamenné zdi. Lidé tomuto predátorovi říkali od počátku věků drak. Aby mohli bojovat s ním a jeho druhy, museli zapomenout na válčení mezi sebou a byli nuceni se spojit, dokonce i s trpaslíky. To je paradoxně dělalo nejen silnějšími, ale i lepšími.

Tvor, představující v pradávných časech temnotu šířící nelítostnou smrt, měl chuť zabíjet, a tak slétl z hor sem do údolí k pyšné starobylé stavbě. Udělal velký oblouk nad hradem a jen tak pro potěchu plívl oheň před sebe, aby dobarvil krvavou přírodní scénérii. Rázem se prudce snesl nad věže hradu a začal svůj oheň používat k rozsévání zkázy. Dole pod ním se rozpoutalo smrtící šílenství. Část lidí vybíhala z hradu a z přilehlých stavení. Jiní se zase snažili v útrobách kamenných zdí schovat. Všichni bohužel skončili stejně. Drak sledoval zmatené mravenčení lidí a systematicky je spaloval svým smrtelným dechem. Oheň se dostal všude a nebylo možné se před ním schovat.

Když slunce skoro celé zapadlo za hory, jako by nechtělo koukat na tu spoušť, utichly konečně nářky umírajících lidí. Drak ještě vykonal několik průletů nad hradem, zda někde neuvidí známky života. Znovu jen tak pro radost naposledy plívl oheň dolů na hrad a spokojeně odletěl směrem za zapadajícím sluncem. To, co opustil, bylo horší než peklo. Všude se rozprostíral pach spáleného lidského masa. Mrtví lidé byli všude mezi hořícími zbytky hradu. Strůjci této impozantní stavby si byli vědomi nebezpečí, které představuje oheň, a tak většina hradu zůstala i po řádění draka netknutá. Jen lidé a většina věcí, kterými se obklopovali, aby život v kamenných zdech byl příjemnější, nenávratně shořeli. Bude dlouho trvat, než někdo znovu zabydlí majestátní stavbu a vůbec není jisté, zda to budou lidé.

Vládce rovnováhy ze svého úkrytu sledoval tu šílenost, která se na hradě udála, a bylo mu smutno. Nebojoval proti zlu, jen strážil světlo a skrze lidi mu dával šanci. Teď musel uznat, že se rovnováha vychyluje a to mu dělalo starosti.

Nastala noc, hrad osvětlovaly zbytky plamínek dohořívajícího dřeva a všude se rozprostíralo mrtvolné ticho, které bylo jen sem tam přerušeno praskáním spálených trámů. Mezi blížícími ohýnky se znenadání objevil malý nenápadný stín. Jediný přeživší člověk. Byl to mág, který jako jeden z mála podvědomě tušil existenci vládce rovnováhy a byl jím vyvolen pomáhat aktivně světlu. Pamatoval ještě doby, kdy na tomto světě nebylo jen pár draků, ale celé roje těchto rozséváčů temnoty. Lidé se v těchto děsivých dobách schovávali hluboko v lesích a skalách a jen velice těžko hledali cestu pro život na této zemi. Mág cítil, že po několika letech klidu, kdy si lidé naivně mysleli, že draci jsou konečně poraženi a vyhubeni, se znovu vrátí a snažil se obyvatele hradu varovat. Ti mu však nechtěli naslouchat a zavřeli ho do sklepení umístěného hluboko pod hradem. Díky tomu přežil a mohl udělat poslední věc, kterou mu na předlouhé pouti životem zbývalo vykonat. Věděl, že nemá moc času. Brzy se z některých mrtvých stanou nemrtví a nastane doba temna. Jestli se do hradu a jeho okolí má vrátit znovu období světla, musí spěchat. Proto začal okamžitě prohledávat každé zákoutí hradu a sbíral duše mrtvých.

Ráno, když slunce svými paprsky rozsvítilo krajinu, byl konečně hotov.

Unavený, ospalý, ale uspokojen, že má, co potřebuje, šel do kruhové místnosti v centrální části hradu, s ohništěm uprostřed. Od pasu si odepnul starobylý meč. Uchopil ho do obou rukou, zvedl nad hlavu a prudce s ním bodl doprostřed ohniště. Meč vnikl do kamenné podlahy, jako by byla ze dřeva, celý se rozžhavl a zčistajasna vzplanul. Poté si mág stoupl nad hořící zbraň, roztáhl ruce a začal odříkávat prastarou modlitbu. Nasbírané duše začaly z jeho těla proudit do ohni-

vého meče a posilovaly sílu plamene. Muž konečně dokončil prastaré zařikávání. Aby se kouzlo povedlo, potřeboval ještě jednu duši. Proto si klekl, rozhlédl se po místnosti, pomalu se rozloučil s tímto světem a poté nechal své tělo padnout na meč. Rukojeť zakončená ostrou špičkou projela mezi žebry a zastavila se v jeho srdci. Duše mága opustila bezvládné mrtvé tělo a spojila se s ostatními. Náhle se oheň rozhořel jasným bílým plamenem. Světlo zaplnilo celou místnost a najednou explodovalo. Zvuk výbuchu pomalu mizel v kamenných zdech, až nastalo absolutní ticho. Záře zmizela a s ní i oheň.

V ohništi zůstal jen zabodnutý meč a vedle něj ležel nahý, mladý muž. Pomalu, obezřetně si sedl a začal se osahávat a prohlížet. Po chvíli se rozhlédl kolem sebe a spatřil zbraň. Postavil se, oběma rukama ji uchopil a uvolnil ze sevření kamenné podlahy. Opatrně meč otáčel v rukách a seznamoval se s ním. Zatím se neohrabaně učil, jak ho ovládat. Nevěděl, jak se sem dostal, jen podvědomě tušil, že on je jediná naděje světa a že když zklame, temnota na dlouhou dobu, možná navždy, nastolí vládu nad touto krajinou.

Vládce rovnováhy pozorujíc dění na hradě se konečně trochu usmál. Dějinné události, které se snažil usměrňovat, se začaly zase posouvat správným směrem. To, zda zvítězí světlo, teď nemohl ovlivnit, ale přispěl k tomu, že má šanci.

Když muž nabyl dojmu, že ovládá svoji zbraň, rozhodl se opustit místnost svého zrodu a začal ostrážitě prohledávat hrad. Po chvíli našel mrtvé tělo, které mu poskytlo oděv. Poté narazil na prvního nemrtvého, kterého se mu s vypětím všech sil podařilo zabít. Na své pouti hradem, jeho rozsáhlým sklepením, ale i podhradím a okolní krajinou nacházel stále lepší vybavení, které mu pomáhalo v boji se stále silnějšími nemrtvými a prapodivnými stvořeními. Všichni ho chtěli

usmrtit, aby zabránili nástupu světla. Každým soubojem, každým vítězstvím se stával stále lepším a silnějším bojovníkem.

Konečně nastal čas, kdy nabyl přesvědčení, že se může utkat s nejsilnějším vyslancem tmy. Po dlouhé cestě se vrátil na místo, kde jeho pouť tímto světem začala. Vylezl na největší nádvoří hradu a čekal.

Po dvou dnech se konečně v dálce nad horami objevil malý stín, který se stále zvětšoval. Netrvalo dlouho a bojovník rozeznal detaily dračího těla. Vzrušením se mu zrychlil tlukot jeho srdce na maximum. Hlavou se mu začaly honit myšlenky na blížící se boj. Přemýšlel o slabínách draka, o taktice, jak ho zabít. Uvědomoval si, že pokud po tak dlouhé, těžké cestě zklame, bylo vše zbytečné. A to nesmí dopustit.

Drak si sedl na věž nedaleko nádvoří a zkoumavě si prohlížel svého protivníka. I on věděl, co je v sázce a nechtěl prohrát. Bitva to byla dlouhá a krvavá. Do poslední chvíle nebylo jisté, kdo nakonec zvítězí.

Nelítostný boj konečně skončil. Muž si utřel rukou krev z obličeje a sedl si na kamennou podlahu nádvoří. Seděl dlouho, odpočíval a vychutnával si ten úžasný pocit vítěze. Jeho nepřítel ležel mrtev před ním, vláda draka nad tímto hradem skončila.

Když se slunce chystalo opustit tuto krajinu za vzdálenými horami, pomalu vstal. Došel k mrtvému tvorovi, uklonil se, aby vzdal hold těžkému soupeři a poté vytáhl svůj meč z jeho hlavy. Ani ho nezasunul do pouzdra na zádech, jen ho držel v jedné ruce a pomalu šel do kruhové místnosti, kde se zrodil. Konečně, unaven, ale šťastný, že nezklamal, došel k ohništi uprostřed místnosti a poklekl před ním. Ještě chvíli čekal, loučil se s tímto světem s nadějí na něco nového. Po chvíli

uchopil meč oběma rukama, zvedl ho nad hlavu a prudce s ním bodl doprostřed ohniště. Celou místnost naplnilo světlo, které se rychle šířilo ven z místnosti. Během okamžiku ozářilo hrad a jeho okolí. Bylo tak silné, že zastínilo i zapadající slunce. Náhle vmžiku zmizelo a zůstal jen malý pláminek bílého čistého světla uprostřed zcela prázdné místnosti.

Vládce rovnováhy se po odeznění záře, která na chvíli obklopila celý okolní svět a naplnila ho životodárnou silou, přesunul na místo nedávného boje. Pomalu obřadně se blížil k bílému plamínku. Uvědomil si, že takhle nějak by mohla vypadat duše. Vzal ho do svých rukou, zvedl do úrovně očí a upřeně se do něj zahleděl. Světlo s jeho myslí se propojily. Usmál se: Jeho působení v tomto vesmíru má smysl. Znovu pomohl pootočit dějinami tím správním směrem. Nastal cyklus světla, doba vlády člověka a trpaslíků. A bude jen na nich, zda toto období setrvá nebo jej za čas, až zase zesílí, vystřídá doba temnoty – doba temných duší.

SVOBODA

Sameták opatrně vyškrabával materiál kolem nevelkého kamene. Šlo to pomalu. Po chvíli úsilí usoudil, že by se mohl konečně valoun hnout. Pevně ho uchopil ve vzniklé štěrbině kolem něho a začal s ním viklat. Chvilku se nedělo nic, pak konečně ucítil, že se pohnul. Nejdříve jen nepatrně, po dalším úsilí se začal hýbat stále víc, až se menší kámen zaklíněný mezi svými většími bratry uvolnil. Poté se s jemným cinknutím skutálel k jeho nohám.

Práce na vyndání valounu ho znatelně vyčerpala, a proto si na chvilku odpočinul. Hlavou mu proběhlo, proč vlastně podstupuje tak namáhavé úsilí. Vlastně ani nevěděl, proč to dělá. Prostě rád hloubil. Za uvolněným kamenem se nacházel materiál spojující kvádry ohromné kamenné zdi. Ten pro Sametáka nepředstavoval žádný problém. Práce s jeho odstraňováním trvala dlouho, ale to nevadilo, on nikam nespěchal. Pomalu odhrabával materiál před sebou, až ve zdi vznikla díra tak velká, aby se jí mohl protáhnout.

Po chvilce hleděl na prostor za zdí. Svět, který objevil, mu připadal zcela jiný než ten, kde dosud žil. Jeho vycvičené smysly mu říkaly, že by to zde mohlo být mnohem lepší. Začal pociťovat radost nad tím, že se pustil do hloubení tunelu ve zdi. Opatrně seskočil na zem vyskládanou z plochých kamenů. Nadzvedl hlavu a nasál vzduch plný neznámých, nových pachů. Ostražitě se rozhlédl, zda někde nečíhá nebezpečí. Všude byla tma a klid, jen měsíc nesměle osvětloval ulice a domy velkého města. Sameták opatrně vyrazil vstříc novému dobrodružství. Vůbec netu-

šil, že je první tvor, kterému se povedlo utéct z místa, kterému nikdo neřekl jinak než Peklo.

Nedaleko místa, kde se Sameťák prohrabal na svobodu, ležela na nízké kamenné zídce velká černá kočka. Ráda si ke svému odpočinku vybírala vyvýšená místa, aby mohla pozorovat, co se děje v jejím okolí. Většinou se ale nedělo v tuhle pozdní hodinu nic. Maximálně prošel okolo motající se opilec vracející se z flámu domů. Proto ji velice překvapilo, když se v kamenné zdi proti jejímu stanovišti objevila hlava se sametovou kšticí. Zaměřila všechny smysly na postavu, která seskočila na opracované kameny ulice a plížila se po nich směrem k ní. Ihned poznala, že před sebou má velkou krysu. Podvědomě si uvědomila, že to zvíře s hebkou sametovou srstí, lesknoucí se v matném svitu měsíce, by mohlo být chutná večeře. Opatrně seskočila ze zídky a vydala se obezřetně za Sameťákem.

BRATŘI

Palon poslouchal rány ozývající se nedaleko pod ním. Bum, chvilku ticho a zase bum. Věděl, že až přestane přicházet zvuk beranidla narážejícího do brány hradu, bude pro jeho obyvatele zle. Hořící olej, který z hradeb vojáci lili na útočníky, po dni obléhání došel. Šípy, které zmenšovaly počet útočících nepřátel, také pomalu docházely – tak jako naděje, že tuto bitvu vyhraje. Tady na hradbách se zatím jemu a jeho vojákům dařilo likvidovat žebříky s útočníky, kteří ale nehodlali v tomto úsilí přestat a tím umožnit obráncům více bránit hlavní bránu. Párkrát se jim dokonce podařilo vniknout až na hradby a přesto, že zatím

vždy skončili ležící v kaluži vlastní krve, pokaždé s sebou do spárů smrti vzali i několik obránců.

Na západě se obloha od zapadajícího slunce barvila do ruda stejně jako kameny na hradbách od prolité krve bojovníků. Palon odhadoval, že zatím je více mrtvých na straně útočníků. Bohužel, až brána povolí, tento poměr se určitě výrazně otočí v neprospěch jeho lidí. Tam venku jsou jen zabijáci, žádné ženy, děti, služebnictvo jako na hradě a jsou ve značné přesile.

Palon využil relativního klidu na hradbách a seběhl po kamenných schodech dolů k hlavní bráně, která zatím náporu odolávala. Začal formovat své vojsko, aby odolalo náporu útočníků, kteří se budou tlčit do hradu. Po stranách postavil lučištníky a na střed dal bojovníky s kopími a sekerami. Doufal, že šípy v hrudích prvních návštěvníků přibrzdí elán dobyvatelů a následná mrtvá těla vytvoří barikádu, která odradí jejich druhý pokus ji překonávat. Kdyby to nepomohlo, střed s ním v čele se pokusí o zázrak.

Orina seděla v křesle z dubového dřeva, vystlaném medvědí kožešinou v místnosti hradu, daleko od bojujících mužů na hradbách. Byla to mladá žena menší štíhlé postavy. Měla hnědé husté vlasy, které jí dosahovaly do půli zad. V obličeji byla velice krásná. I ona slyšela rány beranidla, ale ji nezajímaly. Bylo jí úplně jedno, zda brána povolí nebo ne. Přesto, že nedaleká válka se vedla kvůli ní.

Hlavou jí proběhla hádka obou bratrů před třemi dny. Háдали se o ni. Karoton, mladší z bratrů, vyčítal, že Palon si ji přivlastnil, aniž by se spravedlivě rozsoudili, komu bude patřit. Začali se dokonce prát, ale mimo pár kapek krve a jednoho zubu na kamenné podlaze se nikam ve svém sporu nedostali. Karoton nakonec vztekle opustil místnost

a nakonec i hrad. K velké nelibosti jeho staršího bratra s ním odešla i značná část jejich společného vojska. Ani jeden z nich se jí neptal, zda někoho z nich miluje a jaký názor na jejich spor má ona. Bylo jí jedno, kdo z nich ji bude znásilňovat, ona nemilovala žádného z nich. Při této myšlence si vzpomněla na Paska. Toho milovala!

Její myšlenky zabloudily k nedaleké minulosti. Ležela nahá vedle svého milého a plánovali společný útek.

„Proč proboha nejsem ošklivá?“ povzdechla si.

„Neblázni, to by ses mi přeci nelíbila.“

„Ale měla bych pokoj od těch hnusných bratrů.“

„Lepší by bylo, kdyby nevládli tomuhle panství, pak bych si s nimi poradil třeba ručně a byl by pokoj. Takhle proti nim s jejich vojskem a mocí v zádech nemám šanci. Nedá se nic dělat, zítra večer vezmeme nejnnutnější věci a utečeme,“ řekl muž odhodlaně.

„Ale co s námi bude? Domy a většinu majetku neodneseme.“

„To máš pravdu, ale budeme spolu a majetek zase získáme. Jsme oba zdraví a pracovití, já se o nás nebojím. Nebo chceš raději na hrad k bratrům?“

Orina se otrásla hrůzou. Prudce se přitiskla k Paskovi, který ji objal. Pevné sevření jejich nahých těl ji uklidnilo. „Máš pravdu, zítra navečer utečeme.“ Poté již klidná a šťastná nechala muže, aby jejich těla propojil tím nejtěsnějším způsobem, který mezi mužem a ženou existuje.

Netušila, že jejich milování sledují oknem oba bratři. Pohled na nahé tělo dívky je vzrušoval, a zároveň je celý výjev dvou milujících se lidí dováděl k šílené zuřivosti. Oba si začali přát, aby Orina nezůstala v chalupě místního kováře až do rána. Po chvíli, k jejich velké radosti, vstala

z postele a začala se pomalu oblékat. Jejich touha po ní byla stále silnější. Rychle se schovali, aby je dívka neviděla, až bude odcházet. Když mījela jejich úkryt, museli se hodně ovládat, aby po ní neskočili. Chvilku ještě pro jistotu počkali a pak prudce vykopli vchodové dveře, přestože nebyly zamknuté.

„Co tu chcete? Tohle už jste přehnali,“ vykřikl překvapený muž a nahý vyskočil z postele, aby se dostal ke své sekeře.

V půlce cesty ho zastavily špičky dvou mečů, které se mu bolestivě zabořili do hrudi.

„Stát! Tu sekeru nechej na pokoji,“ řekl jeden z bratrů.

„Už ji stejně nebudeš potřebovat,“ dodal se smíchem druhý.

„Ven!“ řekli oba muži najednou.

„Můžu se snad aspoň obléct?“

„Ne, tím se nebudeme zdržovat,“ řekl Palon a začal svým mečem strkat do muže.

Ten usoudil, že v této situaci nemá smysl odporovat a pomalu vyšel z domu. Venku dostal spásnou myšlenku. Prudce vyrazil dopředu. Věděl, že běží o svůj život. Bratři si pozdě uvědomili, že udělali chybu. Oba vyrazili za uprchlíkem vědomi si toho, že ho těžko doženou. Vzdálenost mezi kořistí a lovci se začala zvětšovat.

Paska neskutečně bolela bosá chodidla rozedřená do krve, ale věděl, že nesmí zastavit. Ještě proběhnout kolem rokle a bude v lese. Začalo se stmívat a věděl, že tma a hustý lesní porost budou jeho šancí na život. Měl pocit, že za sebou již neslyší dupot těžkých okovaných bot, a proto se letmo otočil. Jeho pronásledovatelé byli v bezpečné vzdálenosti. S uspokojením se zase podíval před sebe. Pozdě! Prudce narazil do

většího kamene na cestě, ucítil šílenou bolest v palci, zavrávorav, zamával rukama, aby zastavil pád. Bohužel gravitace udělala své a on přepadl přes překážku, převálil se na bok a dostal se na kraj propasti. Rychle se pokusil chytit něčeho, co by zabránilo strmému pádu do hlubiny. Jeho ruce sevřely trávu, která se okamžitě přetrhla, a on začal padat.

Stačil si uvědomit, že udělal chybu a že jeho pout' na tomto světě končí. Poté jeho tělo dopadlo na kamenné dno propasti. Oba bratři doběhli na místo, kde se muž zřítíl. Chvilku jen stáli a zhluboka dýchali. Konečně byl Palon schopen promluvit: „Idiot. Lépe to nemohl udělat. Teď jen podpoříme verzi o sebevraždě.“

„Jdeme, za chvilku bude tma a já mám chuť se pořádně ožrat,“ odpověděl jeho bratr a oba se vydali na zpáteční cestu.

Orina byla skoro jediná, která nevěřila verzi o sebevraždě, která se rychle rozšířila po nálezů Paskova těla. Pár dní po pohřbu k ní do domu vtrhli oba bratři, a když odmítla vybrat si, s kým z nich bude žít, tak ji prostě odvěkli na svůj hrad.

Její myšlenky přerušil hluk beranidla, uvědomila si, že to nebude dlouho trvat a vrata povolí. Začala si usilovně přát, aby se bratři zabili navzájem.

ZÁPAS

Palon stál mírně rozkročen, v obou rukách pevně svíral svůj meč, všechny jeho smysly se soustředily na dění před ním, byl připraven k boji. Pozoroval, jak se prohýbají trámy ve vratech a jak z nich každým dalším úderem část odpadá. Zatím jen malé úlomky, kousky dřeva nebo jednotlivé železné nýty. Věděl, že za chvíli vrata povolí. Pře-

kvapilo ho, že chce, aby ten okamžik už nastal. To čekání na přímý střet bylo nepříjemné, nekonečné.

Vtom vrata zasténala hlasitěji, jako by je ten poslední úder bolel více, a uprostřed se objevila hlava beranidla. Nejdříve jen trochu, opatrně, nesměle nakoukla dovnitř. Další ranou už se podívala směle na druhou stranu vrat. Ve vzniklém otvoru se objevily ruce chráněné železným brněním svírající kruh. Tím jiné ruce prostrčily rychle železnou tyč, která se prudce zařízla do trámů vrat. Dva silní koně zapřažení do lan uchycených v kruhu vyrazili směrem od hradu. Většina útočícího vojska svojí střelbou z luků chránila obě zvířata před obránci na hradbách. Ozvala se velká rána.

Palon měl pocit, že po ní nastalo hluboké vražedné ticho, jako by se zastavil čas. Chvilku, neuvědomoval si jak velkou, se doopravdy nic nedělo. Pak se vyvrácenými zničenými vraty začali hrnout do hradu nepřátelé. Nemile ho překvapilo, že mezi nimi nevidí svého bratra. Dal pokyn lučištníkům. Jeho odhad, že první útočníky smetou šípy jeho vojáků, se naplnil. Bohužel, než vyšla další salva šípů, musel už na nejrychlejší nepřátele použít svůj meč. Nový útok lučištníků sice bojovníky přibrzdil, věděl ale, že znovu už založit šíp do tětiny nestačí. Rozpoutal se boj mečů a seker. Krev začala stříkat vzduchem a začala se mísit s kouřem, potom a částicemi odlétajícími z bojujících lidí. Boj na malém nádvoří vypadal vyrovnaně, přesto Palon věděl, že se schyluje ke konci. Mrtvé a zraněné na jeho straně neměl kdo nahradit, zato vyvalenými vraty do hradu proudili stále noví válečníci.

„Kde jsi, ty zbabělče!“ zařval do hluku bitvy.

Čas jako by se na moment znovu zastavil. Většina bojujících čekala, zda se něco nestane.

Náhle se začaly řady útočníků rozestupovat.

„Tebe se nikdy bát nebudu,“ křikl Karoton, když se prodral davem na nádvoří.

Válečníci definitivně přestali bojovat a začali ustupovat, aby udělali bratrům místo pro jejich souboj.

Oba muži pevně svírali své meče. Věděli, že jim jde o všechno. Až boj skončí, jeden z nich nebude mezi živými. Po chvilce vzájemného pozorování se do sebe zaklesli jak dva roháči bojující o jedinou samičku. Nejdříve začaly vzduchem lítat jiskry, jak na sebe narážely jejich zbraně. Později, kdy už byli bratři unaveni a v souboji chybovali, začala kolem nich stříkat temně rudá krev. Vojáci sklopili své zbraně, pochopili, že oni dnes dobojovali. Jeden z mužů musí padnout a tomu druhému budou všichni přeživší sloužit. Zápas trval dlouho a byl velice vyrovnaný, ale vše jednou musí skončit, a tak nakonec doputovalo ke svému konci i toto klání...

Karoton se několikrát zhluboka nadechl, aby si trochu odpočinul. Chvilku jen stál, ruce opřené o svá stehna a rozhlížel se po bojišti. Správně odhadl, že nikdo z bojovníků bojujících na bratrově straně na něj nezaútočí. Po chvíli pevně uchopil zbraň zabodnutou v břiše protivníka ležícího nehybně na kamenném nádvoří a prudce ji uvolnil ze sevření. Poté se pomalu narovnal a na znamení vítězství zvedl svůj meč pokrytý bratrovou krví nad hlavu. Myslí se mu honily smíšené pocity. Byl šťastný, že on zůstal na živu, na druhou stranu přišel o nejbližšího člověka, kterého měl. Zabil bratra!

Boj skončil, vojáci odložili své zbraně a většina přeživších odešla zapít to, že jsou živí. Ti, co se před pár hodinami chtěli navzájem zabít, si teď připíjeli na zdraví a objímali stejné kurtizány. Dva určené vojáci s nimi nemohli být. Vztekle vzali společně káru a vyrazili na nádvoří, kde před pár okamžiky skončila bitva. Už zde nikdo nebyl, dokonce i všichni padlí byli pryč. Na studené podlaze zkropené krví bojovníků leželo jen jedno tělo. Muži ho společně hodili na vůz. Pomalu s mrtvolou Palona jeli kousek za hradby na místo, které jim určil osobně jejich nový velitel. Když začali kopat mělký hrob, jeden z nich utrousil poznámku, že je dobře, že nebyli přiděleni na kopání společného hrobu pro ostatní mrtvé. Vyhloubení jámy pro všechny padlé bude trvat jejich kamarádům mnohem déle. Konečně usoudili, že místo posledního odpočinku jejich nedávného pána je dostatečně hluboké. Hodili tělo do připravené díry. Ještě nahnout hlínu na hrob a konečně i pro ně skončila dnešní náročná služba.

MUSÍM ODEJÍT!

Orina se sehnula k dřevěné truhle vyzdobené barevnými malovanými květy. Rozhlédla se, jako by se bála, aby ji nikdo neviděl, přestože věděla, že na hradě dneska skoro nikdo není. Pomalu nadzvedla víko a vzala ze dna provaz schovaný pod vrstvou oblečení. Sedla si na truhlu a začala prohlížet lano ve svých rukou. Zkontrolovala uzel smyčky, zda ji dobře utahuje. Chtěla, aby vše dopadlo správně a hlavně rychle. Po kontrole nabyla přesvědčení, že místní kat připravil vše, jak si představovala. Když ho před časem

navštívila, hned věděl, pro koho chce oprátku. Nepřesvědčoval ji, bylo mu jedno, co s lanem provede, hlavně, že velice štědře jeho služby zaplatila. V její mysli se začal odvíjet příběh, který jí dostal do téhle osudové chvíle.

Vzpomínala, jak seděla v prostorné místnosti hradu a myslela na svého nedávno zesnulého milého, když se rozletěly dveře a v nich se objevil Karoton. Byl zpocený, špinavý a celý od krve. Usmíval se, když jí oznamoval, že právě zabil svého bratra a teď je pánem hradu, a tudíž i pánem jejím. Byl to stejný surovec jako jeho sourozenec a celou dobu, co zde žila, se k ní choval jako k věci na potěšení svých choutek. Bohužel, než se naskytla příležitost utéct, zjistila, že je těhotná a v jiném stavu se bála začínat někde v neznámé zemi bez prostředků. Celou dobu do porodu přemýšlela, čím to je dítě a neustále se přesvědčovala, že je těhotná s Paskem. K překvapení všech se narodili dva kluci, kterým dali jméno Vik a Dik. Brzy po porodu zjistila, že její přání se vyplnilo a otec dětí je její zesnulý milenec. Bohužel si také uvědomila, že pro její syny bude nejlepší, když zůstanou v bezpečí a blahobytu hradu, a proto přesvědčila Karotona, že on je jejich otcem. V následujících letech se přeci jen chování pána hradu trochu zlepšilo a díky oběma synům měla pocit, že konečně prožívá aspoň chvílkami šťastné období. Náhle se zamračila, vzpomněla si na den, jímž začaly události, které ji dohnaly k tomu, co dnes musí udělat.

Byl celkem hezký den. Z okolních kopců pomalu slezl sníh a začala ho nahrazovat zelená tráva probarvená žlutým podbělem. Bylo odpoledne a slunce prostrkovalo své paprsky do místnosti, kde seděla. Uvědomila si, že

konečně po dlouhé době začínají příjemně hrát. Najednou se rozletěly dveře a do pokoje se vříteli asi desetiletí kluci.

„Mami, mami, táta nás vzal na dobrodružnou výpravu,“ volal Dik.

„A musel zabít člověka!“ křikl Vik.

„Cože?“ vyštěkla žena a rázně vstala ze svého křesla.

„No, nechtěl nám dát peníze a tátu dokonce napadl.

A tak ho musel zabít.“

Ženě se podlomila kolena. Věděla, že v okolí řádí loupežná banda, ale ani ve snu ji nenapadlo, že jejich vůdcem je právě Karoton. Představa, jak učí její děti vraždit, ji velice vyděsila. Ten den se poprvé vzepřela vládci hradu. Místo odpovědi a vysvětlení si vysloužila několik ran pěstí a následně pár kopanců. Pozdě v noci poté, co si sama ošetřila rány, se rozhodla, že musí své děti ochránit před vlivem jejich nevlastního otce. Myšlenka, že z nich vychová vrahy, jí dlouho nedovolila usnout.

Pomalů zvedla ruku a otřela si slzu stékající po její tváři. Vzpomínky na prožitou minulost byly moc bolestné. Tenkrát v noci usoudila, že nejlepší by bylo utéct i s dětmi pryč z hradu. Bohužel moc dobře věděla, že sami bez prostředků a pomoci a s Karotonem v patách mají mizivou šanci. Rozhodla se počkat, až budou chlapci starší a jejich šance budou vyšší. A tak se v následujících letech snažila z bratrů vychovat slušné lidi a její muž se naopak snažil naučit je zabíjet a krást. Naštěstí její vliv na oba syny byl větší než Karotonův a brzy přišla doba, že ji sami chlapci začali přemlouvat, že musí utéct.

Toho osudového dne bylo venku velice nevlídné počasí. Foukal silný vítr, který lámal větve stromů, a do toho jemně pršelo. Vládce hradu odjel konečně na několik

dní pryč a trojice toho chtěla využít. A tak přesto, že venku bylo počasí, že by psa nevyhnal, Orina, Vik a Dik opatrně, aby je neviděl nikdo ze služebnictva, vyrazili k malé brance v hradbách panství. Když byli několik metrů od ní, žena se zastavila a ohlédla se zpět. V duchu se rozloučila s místem, kde prožila kus svého života. Po chvilce rázně vyrazila proti větru, který ji společně s deštěm štípal do obličeje. Rozhodli se jít co nejdále, aby se dostali, pokud možno, co nejdále od hradu. Báli se, že je bude Karoton pronásledovat, až se vrátí domů a chtěli mít velký náskok.

Uplynulo několik dní, během nichž se trojice uprchlíků snažila o usilovný pochod s minimem času na odpočinek. Nastala doba se utábořit a důkladněji si odpočinout. Orina seděla a pozorovala plameny okusující dřevo v ohništi. Začala si uvědomovat, že svým synům brání v rychlém postupu...

„Mami, přemýšlela jsi, co budeme dělat, až se zbavíme otce?“ zeptal se Dik, přiložil dubovou větev do plápolajícího ohně a sedl si nedaleko. Cítil, jak plameny hřejí a uvědomil si, že je to příjemné.

„Abych pravdu řekla nevím. Ale vy jste mladí a šikovní, určitě najdeme práci v nějakém městě. Problém je, že musíme utéct hodně daleko. Mám strach, že se mnou se vám to nepodaří, docházejí mi síly. Myslím, že by bylo rozumné se zítra rozdělit.“

„To v žádném případě. Utekli jsme kvůli tobě, a hlavně když tě táta dožene a nás ne, určitě tě nechá zabít,“ řekl Vik odhodlaně.

„Není to váš otec, už jsem vám to říkala několikrát i to, jak mě se svým povedeným bratrem unesli na hrad.“

„Já vím, promiň.“

„Vik má pravdu, buď se nám útěk povede společně, nebo ne, ale v žádném případě tě neopustíme.“

„Tak dobře. Teď ale pojďme spát, ať vyrazíme ráno co nejdřív,“ souhlasila Orina, přestože byla přesvědčená, že má bohužel pravdu.

Dva týdny nato je Karoton se svými lidmi dostihl ve chvíli, kdy si už mysleli, že jsou dostatečně daleko a budou moci začít nový život. Trest byl krutý. Oba bratři byli po návratu na hrad bičováni tak dlouho, až upadli bolestí do bezvědomí. Ještě půl roku poté neměli všechny rány zcela zahojeny. Pro jejich matku připravil hradní pán ještě horší trest. V nedalekém městě právě vrcholily čarodějnické procesy vedené bezcitným inkvizitorem. Skoro každý týden pomocí mučení usvědčil někoho z čarodějnictví a vždy dotyčný končil upálený na hranici. Karoton byl jeho tichý spojenec, který se ho zastával u šlechtického dvora a za to dostával část peněz z majetku, který zbyl po upálených posluhovačích d'ábla. Domluvil se s ním, že Orinu zatknou jako domnělou čarodějnici a mučením se pokusí zjistit, zda jí náhodou doopravdy není. Po několika měsících usilovného trýznění, kdy žena přiznala vše, co inkvizitor chtěl, byla odsouzena k trestu smrti upálením. Teprve den před popravou se za ni Karoton jako bezúhonný a čestný občan zavázal, že ji napraví a mohl si ji odvést zpět na hrad. Netušil, že v tu dobu měla Orina jediné přání. Chtěla zemřít a tím ukončit své trápení a usnadnit útěk svých dětí. Vlastně si přála ještě jednu věc, smrt Karotona. Bohužel věděla, že ona ho nedokáže zabít a v žádném případě nechtěla dopustit, aby se její synové stali vrahy.

Žena pomalu vstala a vylezla na truhlu, na které ještě před pár okamžiky seděla. Přehodila lano přes trám nad ní a upevnila ho na něj. Vší silou za něj zatáhla, aby měla jistotu, že uzel nepovolí. Poté si navlékla smyčku kolem krku, podívala se před sebe, chvilku čekala, jako by si chtěla na poslední chvíli svoje rozhodnutí rozmyslet. Náhle skočila z bedny a provaz se jí zařízl do kůže. Ucítla silnou bolest a pak před sebou spatřila výjev hluboké jeskyně s jasným bílým světlem na jejím konci. Rozběhla se, světlo ji začalo pohlcovat, přestala cítit smyčku kolem krku zařezávající se jí do masa a lámající jí vaz. Když opouštěla svět, který se k ní tak krutě zachoval, pocítila chvilkový záblesk štěstí...

ÚTĚK

Vik zaklepal na dveře do pokoje své matky, ale nikdo se neozval. Byl s bratrem a nevlastním otcem několik dní mimo hrad. Jeho máma se o něj a Dika vždy velice bála, a tak jí chtěl sdělit, že jsou oba v pořádku. Znovu zaklepal, stále žádná odpověď. Pomalu pootevřel dveře.

„Mami, už jsme se vrátili.“

Otevřel dveře a vstoupil do místnosti. V půli cesty se zarazil. Stál a zděšeně hleděl před sebe. Jeho mysl nebyla schopna zpracovat, co vidí oči. Rázem se otočil a utíkal pryč z místnosti.

„Diku, Diku!“ začal křičet při běhu. Konečně uviděl svého bratra.

„Co šlíš, stalo se něco?“ zeptal se Dik.

„Máma!“ vykřikl Vik, otočil se a utíkal nazpátek.

Jeho bratr ho následoval. Když doběhli před Orinin pokoj, Vik se zastavil, ukázal na otevřené dveře. Dik se na něj nechápavě podíval a poté opatrně vstoupil do místnosti. To, co uviděl, mu vehnalo slzy do očí. Jen stál a tiše plakal. Věděl, že mámě nepomůže, a tak se ani nesnažil změnit, co vidí.

„Co se tu děje?“ uslyšel za sebou.

„Sakra, co to udělala?“ řekl jeho nevlastní otec, když uviděl ženu, kterou léta trýznil, oběšenou.

„To nemůžeš udělat, otče.“

„Proč bych nemohl? Je to sebevražedkyně, na hřbitově nemá co dělat.“

„Přeci ji nenecháš zakopat jen někam za hradbami hradu, jako jsi to udělal se svým bratrem?“ řekl Dik a hned svých slov litoval.

Facka ho srazila k zemi, z koutku úst mu začal vytékat rudý pramínek krve. Setřel ho hřbetem ruky a postavil se.

„Je to naše matka, musí být pohřbena na hřbitově v označeném hrobě,“ přidal se do rozhovoru Vik. „Aspoň někde u zdi,“ zkusil smlouvat, když uviděl odmítavý výraz nevlastního otce.

Vtom muži přeběhl po tváři úsměv.

„No možná, že bych o tom mohl uvažovat, ale pohřeb je moc drahý. Musíte ty peníze sehnat! Ale že jste to vy, poradím vám, kde.“

Oba bratři okamžitě souhlasili, aniž věděli, jaký je Karotonův plán.

Byla pozdní noc, země byla obklopena černotou, nebýt zářícího měsíce, nebylo by vidět na krok. Tři tmavé postavy pozorovaly pevnost na kraji města. Stavbě se všichni obyvatelé z okolí vyhýbali ve dne, natož v noci, takže mimo několika stráží nikdo trojici nemohl odhalit. Vojáky na stráží spíše než hlídání zajímalo, jak se zašít a pokud možno v teple přečkat noční službu. Těmi se zabývat také nemuseli. V pevnosti probíhaly čarodějnické procesy a přebýval v ní i hlavní inkvizitor a to byl důvod, proč zde Karoton s dvojčaty byl. Od pohřbu jejich matky uběhla už nějaká doba a on chtěl dnes konečně vrátit peníze, které do něj musel investovat.

„Vidíte to malé okno?“ řekl a ukázal na tmavý otvor asi sedm metrů nad zemí. „Já se jím neprotáhnu, ale vy ano. Tady máte plánek, kde je pokoj hlavního inkvizitora. Můžete být klidní, mám zjištěno, že dnes je mimo město. V pokoji musí být velké množství zlata zabavené lidem, které nechal upálit. Já počkám tady. Jestli se mě pokusíte podrazit, počítejte s tím, že vás najdu a nechám pomalu zabít a rozhodně vás nepohřbím vedle vaší matky. Je vám to jasný?“ Oba mladíci kývli na souhlas.

Karoton zamířil svým lukem na vyhlédnuté okno a vystřelil. Šíp s hákem na špičce a s lanem na konci vyletěl do vzduchu a trefil spodní okraj otvoru. „Sakra,“ sykl a dodal: „Běž pro šíp, teď už se trefím.“

Druhá rána byla, jak předpovídal, přesnější a šíp vletěl do tmavého otvoru ve zdi. Muž si dal luk na záda a sešel k pevnosti. Vzal do obou rukou lano a opatrně za něj zatáhl. Když ucítil odpor, prudce škulbl. Háček byl zakleslý za kámen ve zdi, provaz se ani nehnul.

„Výborně, tak lezte a jak jsem řekl, žádný podrazy,“ povzbudil ještě oba bratry a pak se jen koukal, jak postupně šplhají po laně a následně mizí v okně.

Když byli chlapci sami, vyndal Dik louči a nechal bratra, aby ji zapálil.

„Jdeme, chci být co nejdříve zpátky,“ řekl a oba rychle vyrazili setmělými chodbami hledat pokoj inkvizitora.

Za chvílku byli přede dveřmi, které jim v plánu označil Karoton. Naštěstí strážci využili toho, že inkvizitor není v budově, a klidně spali, takže je nikdo nehlídal. Dik vzal opatrně za kliku. Dveře, jak předpokládal, byly zavřené. Teď se hodilo, že je nevlastní otec učil krást a otevírat zamčené zámky. Netrvalo dlouho a oba byli za dveřmi.

„Tak rychle, snaž se brát vše, co má cenu a není to těžké, neber žádné svícny a jiné velké věci,“ řekl Vik.

„Proč? Vždyť to ponese jen kousek a pak nám otec pomůže,“ oponoval Dik.

„Není to náš otec a rozhodně se k němu nebudeme vracet.“

„Zbláznil ses? Neslyšel jsi, co nám říkal o tom, když ho podrazíme?“

„Slyšel, ale také vím, proč se máma oběsila. Jasně nám dala najevo, že když nás nebude zdržovat, máme velkou šanci utéci a ten blbec nám ještě přihrál peníze na cestu. Když neutečeme dnes, tak možná už nikdy. A ještě něco bys měl vědět: Té holce, co nám dal otec, aby z nás udělala muže, jsem před pár dny pomohl utéct.“

„Zbláznil ses? Až se to dozví Karoton, tak tě nechá zmlátit. Jasně nám řekl, že si s ní můžeme dělat, co chceme, jen ji nesmíme pustit.“